

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 14CoPs/9/2024
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6624200633
Dátum vydania rozhodnutia: 02. 07. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Martina Nemravová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2024:6624200633.1

Uznesenie

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Marty Nemravovej, členov senátu JUDr. Róberta Bebčáka a JUDr. Miroslavy Korbašovej, vo veci osoby obmedzenej na spôsobilosti na právne úkony: A. B., nar. XX.XX.XXXX, umiestneného v Zariadení sociálnych služieb C., D. E. XXXX/XX, C., v konaní zastúpenej opatrovníčkou: F. G., nar. XX.XX.XXXX, bytom H. XXX, za účasti: Mesto C., I. I. J. K. XXX, XXX XX C., A.: XX XXX XXX, zastúpeného: JUDr. Róbert Gombala, advokát so sídlom Ulica P. Rádayho 14/A, Lučenec, v konaní o návrhu opatrovníčky na zmenu opatrovníka, o odvolaní Mesta C. proti uzneseniu Okresného súdu Lučenec č.k. 17Ps/5/2024-33 zo dňa 09. apríla 2024, takto

rozhodol:

Uznesenie Okresného súdu Lučenec č. k. 17Ps/5/2024-33 zo dňa 09. apríla 2024 potvrdzuje.

odôvodnenie:

1. Súd prvej inštancie (ďalej aj len „okresný súd“) napadnutým uznesením výrokom I. zmenil uznesenie Okresného súdu Lučenec č.k. 12Ps/1/2019-22 zo dňa 29.01.2019 tak, že odvolal F. G., nar. XX.XX.XXXX, z funkcie opatrovníka spôsobilosti na právne úkony obmedzeného A. B., nar. XX.XX.XXXX, a ustanovil mu opatrovníka mesto C.; výrokom II. určil, že opatrovník je oprávnený a povinný ho zastupovať, spravovať všetky jeho bežné záležitosti pri rozhodovaní o dôležitých životných otázkach v súvislosti s plánovaním a riadením jeho života, ako aj vo všetkých majetkovoprávných otázkach pri disponovaní s materiálnymi a finančnými prostriedkami, v styku so štátnymi úradmi a úradmi samosprávy, so zaisťovaním a starostlivosťou o jeho zdravie, pričom všetky finančné a materiálne prostriedky je povinný používať v jeho záujme; výrokom III. konštatoval, že v podstatných veciach je potrebný súhlas súdu; výrokom IV. uložil opatrovníkovi povinnosť predkladať príslušnému súdu správu o výkone funkcie opatrovníka vždy k 30.06. a k 31.12. v každom kalendárnom roku a po skončení zastupovania, prípadne po uvoľnení z funkcie predložiť súdu záverečný účet zo správy majetku; výrokom V. rozhodol, že žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov konania.

2. Na základe vykonaného dokazovania citujúc § 27 ods. 3 zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka v znení neskorších predpisov (ďalej len „Občiansky zákonník“), § 274 ods. 1, 2, § 275, § 276, § 277 ods. 1, 2 zákona č. 161/2015 Z.z. Civilného mimosporového poriadku v znení neskorších predpisov (ďalej len CMP), súd prvej inštancie považoval za preukázané, že ustanovená opatrovníčka osoby obmedzenej na spôsobilosti na právne úkony odchádza do starobného dôchodku, z ktorého dôvodu nebude môcť naďalej vykonávať funkciu opatrovníčky. Vzhľadom na znenie zákona č. 218/2021 Z.z., podľa ktorého poskytovateľ sociálnej služby alebo zamestnanec poskytovateľa sociálnej služby nemôže byť ustanovený za opatrovníka prijímateľa sociálnej služby v zariadení, v ktorom sa prijímateľovi sociálnej služby poskytuje sociálna služba, ako aj vzhľadom na to, že neexistuje žiadna príbuzná osoba osoby obmedzenej na spôsobilosti na právne úkony, ktorá by mohla vykonávať funkciu opatrovníka a z iných konaní vedených na okresnom súde vyplynulo, že iné zariadenia v meste Lučenec nechcú túto funkciu vykonávať, okresný súd pristúpil k ustanoveniu tzv. „verejného opatrovníka“ osobe obmedzenej na spôsobilosti na právne úkony, za ktorého určil, napriek vyjadrenému nesúhlasu, mesto C.. Okresný

súd sa nestotožnil s názorom mesta C., že vhodnejším verejným opatrovníkom osoby obmedzenej spôsobilosti na právne úkony by bol Banskobystrický samosprávny kraj, pretože podľa mesta môže vyšší územný celok zabezpečiť poskytovanie aj iných druhov sociálnej služby a poskytovať aj pomoc pri zabezpečovaní opatrovníckych práv a povinností. K nesúhlasu mesta C. súd prvej inštancie konštatoval, že k úlohám mesta, okrem iného, patrí starostlivosť o potreby obyvateľov (§ 1 ods. 2 zákona č. 369/1999 Zb. o obecnom zriadení) a jeho povinnosťou v zmysle zákona poskytovať podpornú sociálnu službu spočívajúcu v pomoci pri zabezpečení opatrovníckych práv a povinností. Ustanovenie mesta C. za opatrovníka korešponduje s názorom Najvyššieho súdu SR je voľbou najvhodnejšej alternatívy tak z hľadiska teritoriálnej blízkosti a prístupu v súvislosti so zabezpečením ochrany záujmov osoby obmedzenej na spôsobilosti na právne úkony, ktorá je umiestnená v zariadení v územnom obvode mesta C.. Súd prvej inštancie zároveň vymedzil rozsah opatrovníckych práv a povinností determinujúci charakter funkcie opatrovníka a tiež konštatoval, že takto vymedzený rozsah nemôže predstavovať pre orgán miestnej správy neprímerané zaťaženie, ktoré by od neho nebolo spravodlivé požadovať. O trovách konania okresný súd rozhodol v zmysle § 52 CMP.

3. Proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie podal odvolanie nový opatrovník – mesto C. a navrhol, aby Krajský súd v Žiline zrušil napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie vo výroku, ktorým bolo mesto C. ustanovené za opatrovníka osobe obmedzenej na spôsobilosti na právne úkony, ako aj ďalšie výroky súvisiace s výkonom funkcie ustanoveného opatrovníka a vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Uviedol, že napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie považuje za nesprávne z dôvodu, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam ako aj z dôvodu, že napadnutý rozsudok vychádzal z nesprávneho právneho posúdenia veci. Súd prvej inštancie, podľa odvolateľa, odôvodnil ustanovenie nového opatrovníka tým, že i napriek nesúhlasu mesta je základnou úlohou obcí a miest v zmysle zákona pri výkone samosprávy práve starostlivosť o potreby obyvateľov, a je podľa okresného súdu povinnosťou mesta poskytnúť podpornú sociálnu službu spočívajúcu v pomoci pri zabezpečovaní opatrovníckych práv a povinností, a preto má byť v tomto prípade ustanovené za opatrovníka. Následne súd prvej inštancie uzavrel, že mesto C. je pri ustanovení za opatrovníka voľbou najvhodnejšej alternatívy, tak z hľadiska teritoriálnej blízkosti a prístupu v súvislosti so zabezpečením ochrany záujmov osoby obmedzenej na spôsobilosti na právne úkony, ktorá je umiestnená v územnom obvode mesta C..

4. Odvolateľ mal za to, že súd prvej inštancie nesprávne vyložil obsah § 27 ods. 3 Občianskeho zákonníka, v zmysle ktorého súd ustanoví za opatrovníka orgán miestnej správy, prípadne jeho zariadenie, ak je oprávnené vystupovať svojím menom. Hoci v súčasnosti sa už pojem orgán miestnej správy nepoužíva, úlohy územnej samosprávy a v rozsahu ustanovenom zákonom aj úlohy verejnej správy v rámci preneseného výkonu štátnej správy, vykonávajú orgány mesta a orgány samosprávnych krajov. Orgánom miestnej správy je okrem obce aj samosprávny kraj. Poukázal na § 64a Ústavy Slovenskej republiky, podľa ktorého obec a vyšší územný celok sú samostatné územné samosprávne a správne celky Slovenskej republiky združujúce osoby, ktoré majú na ich území trvalý pobyt. Ak súd prvej inštancie poukázal na § 2 ods. 1 zákona č. 369/1999 Zb. o obecnom zriadení, odvolateľ poukázal na § 1 ods. 5 zákona č. 302/2001 Z. z. o samospráve vyšších územných celkov v znení neskorších predpisov, v zmysle ktorého má rovnakú povinnosť ako mesto aj samosprávny kraj, ktorého úlohou je, okrem iného, zabezpečovať a chrániť práva a záujmy svojich obyvateľov. Podľa § 3 ods. 1 zákona č. 302/2001 Z. z. o samospráve vyšších územných celkov, obyvateľ samosprávneho kraja je osoba, ktorá má trvalý pobyt v obci na jeho území. Prejavom tejto skutočnosti je aj to, že samosprávny kraj je zriaďovateľom Zariadenia sociálnych služieb C., kde sa osobe pozbavenej spôsobilosti na právne úkony poskytuje starostlivosť.

5. Podľa odvolateľa je nepochybné, že samosprávny kraj a hlavne jeho zariadenia, vedia tak po odbornej, ako aj po personálnej stránke oveľa lepšie zabezpečiť každodenné potreby osoby pozbavenej spôsobilosti na právne úkony, než mesto C., a to s poukazom na skutočnosť, že samosprávny kraj je v meste C. zriaďovateľom viacerých zariadení, v ktorých sa poskytujú sociálne služby. Práve zamestnanci iných zariadení na poskytovanie sociálnych služieb v zriaďovateľskej pôsobnosti samosprávneho kraja vedia operatívnejšie, účelnejšie a hospodárnejšie reagovať na potreby osoby pozbavenej spôsobilosti na právne úkony, jeho potreby, pri nakladaní s jeho majetkom a úhradou bežných potrieb, ako aj riešiť ďalšie úkony súvisiace s výkonom opatrovníctva. Ak súd prvej inštancie dospel k záveru, že neexistuje žiaden príbuzný, ktorý by vedel vykonávať funkciu opatrovníka, tak § 27 ods. 3 Občianskeho zákonníka stanovuje, že za opatrovníka má byť stanovená iná osoba, ktorá spĺňa podmienky pre ustanovenie za opatrovníka, teda podľa mesta C. aj osoby zamestnané v Zariadení sociálnych

služieb L., Zariadení sociálnych služieb M. a Zariadení sociálnych služieb I., a aj samotné označené zariadenia samosprávneho kraja, pričom tieto zariadenia by podľa mesta vedeli najlepšie aj z hľadiska teritoriálnej blízkosti, ako aj prístupu, zabezpečiť a chrániť práva a záujmy obyvateľov samosprávneho kraja. Vzhľadom na uvedené je možnosť ustanoviť jedno zo zariadení zriadených Banskobystrickým samosprávnym krajom za opatrovníka pre osobu pozbavenú spôsobilosti na právne úkony, keďže všetky zariadenia sú personálne, administratívne a ekonomicky zariadené tak, aby mohli vykonávať funkciu opatrovníka, ktorý je umiestnený v inom zariadení sociálnych služieb, ktorého zriaďovateľom je tiež práve samotný samosprávny kraj. V tejto súvislosti poukázal aj na právny názor vyjadrený v rozhodnutí Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 14CoP/28/2022 zo dňa 04.10.2022, podľa ktorého aj samosprávny kraj môže byť v zmysle § 27 ods. 3 Občianskeho zákonníka ďalšou možnosťou byť verejným opatrovníkom. V kontexte so závermi rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 7Cdo/20/2022 zo dňa 28.02.2022 je podľa mesta C. najvhodnejším opatrovníkom niektoré z iných zariadení Banskobystrického samosprávneho kraja, ktoré sa nachádza v meste C.. Súd prvej inštancie však pri svojom rozhodovaní nevyhodnotil možnosť ustanoviť za verejného opatrovníka iné zariadenia samosprávneho kraja nachádzajúce sa v meste C., a to aj bez ich súhlasu, prípadne osoby zamestnané v týchto zariadeniach, z ktorého dôvodu je podľa odvolateľa napadnuté uznesenie predčasne vydané.

6. Opatrovníčka osoby obmedzenej na spôsobilosti na právne úkony sa písomne k podanému odvolaniu nevyjadrila.

7. Krajský súd v Žiline ako súd odvolací (§ 34 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“), vec preskúmal v rozsahu určenom § 65 a § 66 zákona č. 161/2015 Z.z. Civilného mimosporového poriadku v znení neskorších predpisov (ďalej len „CMP“) a bez nariadenia pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP a contrario napadnuté uznesenie súdu prvej inštancie ako vecne správne postupom podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

8. Odvolací súd po preskúmaní odvolaním napadnutého rozhodnutia ako i konania, ktoré mu predchádzalo, dospel k záveru, že súd prvej inštancie vo veci zistil skutkový stav v dostatočnom rozsahu a na základe zisteného skutkového stavu dospel k správnym skutkovým zisteniam, s ktorými skutkovými závermi súdu prvej inštancie sa odvolací súd stotožňuje. Na základe zisteného skutkového stavu veci, okresný súd vec správne právne posúdil. Z odôvodnenia rozhodnutia súdu prvej inštancie vyplýva vzťah medzi skutkovými zisteniami súdu a úvahami súdu pri hodnotení dôkazov a právnymi závermi súdu. Odvolateľ – mesto C. v odvolaní neuviedol žiadne nové relevantné skutočnosti, ktoré by boli spôsobilé vyvodiť zmenu, či zrušenie rozhodnutia súdu prvej inštancie. Odvolací súd odôvodnenie napadnutého rozhodnutia súdom prvej inštancie považuje za dostatočne podrobné, zrozumiteľné, pričom okresný súd sa vysporiadal so všetkými relevantnými otázkami a odôvodnenie napadnutého rozhodnutia má náležitosti podľa § 220 ods. 2 CSP v spojení s § 234 ods. 2 CSP.

9. Pokiaľ ide o odvolaciu námietku mesta Lučenec, že odvolaním napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, odvolací súd uvádza, že z ustálenej rozhodovacej praxe vyplýva, že „nesprávne právne posúdenie je chybnou aplikáciou práva na zistený skutkový stav; dochádza k nej vtedy, ak súd nepoužil správny (náležitý) právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery“ (uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1 Cdo 138/2009 zo dňa 23. júla 2010). Po prejednaní odvolania mesta C. z hľadiska uvedenej odvolacej námietky odvolací súd uvádza, že súd prvej inštancie na zistený skutkový stav veci (resp. na skutočný stav veci, nakoľko ide o druh konania upraveného CMP) aplikoval správny právny predpis, ktorý tiež správne interpretoval. Odvolací súd sa so závermi súdu prvej inštancie uvedenými v odôvodnení odvolaním napadnutého uznesenia v zmysle § 387 ods. 2 CSP stotožňuje a na zvýraznenie ich správnosti poukazuje na nasledovné judikáty R 14/1967: „predpokladom pre ustanovenie navrhutej osoby za opatrovníka je súhlas tejto osoby s prevzatím funkcie opatrovníka“, R 45/1986: „povinnosťou súdu je, aby neodkladne ustanovil NV (poznámka: teraz orgán miestnej správy) alebo jeho zariadenie, ktoré má právnu subjektivitu, za opatrovníka občanovi pozbavenému spôsobilosti na právne úkony alebo v tejto spôsobilosti obmedzenému, ak sa nepodarilo nájsť vhodného občana pre túto funkciu“, R 8/1994: „orgánom miestnej správy v zmysle § 27 ods. 3 Občianskeho zákonníka nie je obecný úrad (mestský úrad), ale je ním obec (mesto) ako právnická osoba“.

10. S prihliadnutím na odvolacie námietky odvolateľa, odvolací súd poukazuje na § 27 ods. 2 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého, pokiaľ fyzické osoby nie sú spôsobilé na právne úkony, konajú za nich ich zákonní zástupcovia. Zákonným zástupcom fyzickej osoby, ktorého súd rozhodnutím pozbavil spôsobilosti na právne úkony alebo ktorého spôsobilosť na právne úkony súd rozhodnutím obmedzil, je súdom ustanovený opatrovník. Podľa § 27 ods. 3 Občianskeho zákonníka, ak sa za opatrovníka nemôže ustanoviť príbuzný fyzickej osoby ani iná osoba, ktorá spĺňa podmienky pre ustanovenie za opatrovníka, ustanoví súd za opatrovníka orgán miestnej správy, prípadne jeho zariadenie, ak je oprávnené vystupovať svojím menom (§ 18 ods. 1). Je teda nepochybné, že opatrovníkom v zmysle § 27 ods. 3 Občianskeho zákonníka by v prvom rade mala byť fyzická osoba, ktorá s ustanovením za opatrovníka súhlasí, čo je subjektívnym predpokladom pre ustanovenie fyzickej osoby za opatrovníka a zároveň z objektívneho hľadiska takáto osoba spĺňa potrebné podmienky pre toto ustanovenie. Takouto osobou môže byť osoba príbuzná, alebo známa opatrovanému alebo iná vhodná osoba.

11. Odvolací súd poukazuje na to, že pokiaľ z nejakého dôvodu nie je možné za opatrovníka ustanoviť žiadneho z príbuzných alebo žiadnu inú vhodnú osobu, súd ustanoví ako opatrovníka jednotku územnej samosprávy, ktorá má ako právnická osoba spôsobilosť mať práva a povinnosti (§ 18 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka), prípadne jeho zariadenie, ktoré je oprávnené vystupovať svojím menom (§ 27 ods. 3 Občianskeho zákonníka), tzv. verejného opatrovníka. Ustanovenie verejného opatrovníka nie je viazané na jeho súhlas. Nie je pritom rozhodná okolnosť, či sú v tomto zariadení vytvorené už všetky organizačné predpoklady pre výkon funkcie opatrovníka (R 54/1984).

12. Preskúmaním veci odvolací súd zistil, že súdom ustanovená opatrovníčka osoby obmedzenej na spôsobilosti na právne úkony, bola zamestnaná v Zariadení sociálnych služieb C., kde je osoba obmedzená na spôsobilosti na právne úkony umiestnená. Dôvodom podania návrhu na jej odvolanie z výkonu funkcie opatrovníka bolo ukončenie pracovného pomeru so zariadením sociálnych služieb.

13. Zároveň z obsahu spisu mal odvolací súd preukázané, že súd prvej inštancie sa snažil zistiť predovšetkým okruh príbuzných osoby obmedzenej na spôsobilosti na právne úkony a zistiť osobu, ktorá by bola schopná a ochotná vykonávať funkciu opatrovníka, avšak okresný súd nezistil žiadnu osobu z okruhu blízkych príbuzných, ktorú by bolo možné ustanoviť do funkcie opatrovníka. Odvolací súd v tejto súvislosti uvádza, že pokiaľ sa prvoinštančnému súdu, napriek jeho úsiliu nepodarilo nájsť opatrovníka z okruhu príbuzných, či iných vhodných subjektov, tak sa správne zaoberal možnosťou ustanovenia „verejného opatrovníka“. Ustanovenie § 27 ods. 3 Občianskeho zákonníka dáva viac možností pre ustanovenie verejného opatrovníka, pričom jednou takouto možnosťou je, že za opatrovníka bude ustanovená obec. Rovnako za tzv. verejného opatrovníka môže byť ustanovený aj vyšší územný celok. Odvolací súd v tomto smere poukazuje na § 27 ods. 3 Občianskeho zákonníka, ktorý vo vzťahu k tzv. verejnému opatrovníkovi odkazuje na § 18 ods. 1 Občianskeho zákonníka vo vzťahu k ods. 2 písm. c) Občianskeho zákonníka – jednotky územnej samosprávy. Podľa Čl. 64 Ústavy Slovenskej republiky, základom územnej samosprávy je obec, územnú samosprávu tvorí obec a vyšší územný celok. V zmysle § 1 ods. 1 zákona č. 369/1990 Zb., obec je samostatný územný samosprávny a správny celok Slovenskej republiky; združuje osoby, ktoré majú na jej území trvalý pobyt. Obec je právnickou osobou, ktorá za podmienok ustanovených zákonom samostatne hospodári s vlastným majetkom a s vlastnými príjmami. Podľa § 1 ods. 2 citovaného zákona, základnou úlohou obce pri výkone samosprávy je starostlivosť o všestranný rozvoj jej územia a o potreby jej obyvateľov. Obci pri výkone samosprávy možno ukladať povinnosti a obmedzenia len zákonom a na základe medzinárodnej zmluvy. Naproti tomu podľa § 1 ods. 1 a ods. 2 zákona č. 302/2001 Z. z., vyšší územný celok je samosprávny kraj. Samosprávny kraj je samostatný územný samosprávny a správny celok Slovenskej republiky. Podľa § 1 ods. 5 citovaného zákona, samosprávny kraj je právnická osoba, ktorá za podmienok ustanovených zákonom samostatne hospodári s vlastným majetkom a s vlastnými príjmami, zabezpečuje a chráni práva a záujmy svojich obyvateľov. Z citovaných ustanovení zákonov je teda nepochybné, že súd pri voľbe tzv. verejného opatrovníka a pri aplikácii § 27 ods. 3 Občianskeho zákonníka, môže za opatrovníka ustanoviť ako vyšší územný celok, tak aj obec, pričom obidve právnické osoby majú zákonnú povinnosť starať sa o svojich občanov, ktorá vyplýva vyššiemu územnému celku z § 1 ods. 5 zákona č. 302/2001 Z. z. a obci z § 1 ods. 2 zákona č. 369/1990 Zb.

14. Je pravdivá, podľa odvolacieho súdu, odvolacia argumentácia odvolateľa, že nie je len výlučnou povinnosťou mesta, v tomto prípade konkrétne mesta Lučenec, postarať sa o svojich občanov, pretože takúto zákonnú povinnosť má aj Banskobystrický samosprávny kraj ako vyšší územný celok,

ktorý môže byť v zmysle § 27 ods. 3 Občianskeho zákonníka ďalšou možnosťou byť verejným opatrovníkom. Odvolacie námietky odvolateľa ale nemožno považovať za dôvodné, keď mesto je nepochybne personálne, administratívne aj ekonomicky zabezpečené tak, aby mohlo vykonávať funkciu opatrovníka pre nesvojprávneho, s prihliadnutím k tomu, že nesvojprávny má trvalé bydlisko v meste C.. Zabezpečenie opatrovníka pre mesto nie je ani organizačne a ani administratívne nadmerne zaťažujúce, keď rovnako administratívne a organizačne zaťažujúce by bolo aj vykonávanie funkcie opatrovníka Banskobystrickým samosprávnym krajom. Súd prvej inštancie podľa odvolacieho súdu správne vyhodnotil pozitíva v prípade ustanovenia za opatrovníka osoby obmedzenej na spôsobilosti na právne úkony mesto C. oproti Banskobystrickému samosprávnemu kraju a rovnako správne uzavrel, že zariadenie, v ktorom je umiestnená osoba pozbavená spôsobilosti na právne úkony, sa nachádza v meste C., teda bližšie k opatrovanému. Odvolací súd zároveň pre komplexnosť posúdenia dodáva, že územná pôsobnosť vyššieho územného celku má samozrejme za následok tomu zodpovedajúci nárast obyvateľov, na ktorých sa pôsobnosť tohto orgánu územnej správy vzťahuje, a to v porovnaní s mestom C. sa oslabuje i fyzická dostupnosť osobe pozbavenej spôsobilosti na právne úkony, ktorú dostupnosť je potom možné vnímať ako jeden z predpokladov ustanovenia mesta do funkcie opatrovníka. Záver odvolacieho súdu o správnosti napadnutého rozhodnutia nebola spôsobilá zmeniť ani argumentácia odvolateľa o tom, že súd prvej inštancie nevyhodnotil pri svojom rozhodovaní možnosť ustanoviť za verejného opatrovníka iné zariadenia samosprávneho kraja nachádzajúce sa v meste C., prípadne osoby zamestnané v týchto zariadeniach, v čom odvolací súd podporne poukazuje na skutočnosť, že pri posúdení alternatív na ustanovenie toho-ktorého subjektu na funkciu verejného opatrovníka je potrebné prihliadať na viacero predpokladov, od ktorých možno vyhodnotiť jeho vhodnosť na výkon tejto funkcie, pričom nemožno opomenúť, že povinnosť vykonávať starostlivosť o potreby svojich obyvateľov je v zmysle vyššie uvedených zákonných ustanovení explicitne vyjadrená vo vzťahu k obci, príp. vyššiemu územnému celku.

15. Ak vo svojom odvolaní odvolateľ poukázal na rozhodnutia Krajského súdu v Banskej Bystrici sp.zn. 14CoP/28/2022 zo dňa 04.10.2022, na podporu svojej odvolacej argumentácie, tak odvolací súd uvádza, že v danom prípade išlo o odlišnú situáciu ako v prejednávanej veci, nakoľko v označenej veci išlo o „využitie“ oboch možností ustanovenia verejného opatrovníka v konaní, teda aj mesta aj samosprávneho kraja. Mesto bolo ustanovené ako procesný opatrovník v konaní a vo veci samej bol do funkcie opatrovníka osoby pozbavenej spôsobilosti na právne úkony ustanovený samosprávny kraj. Odvolací súd na druhej strane poukazuje na výpočet rozhodnutí uvádzaný okresným súdom v odseku 18 rozhodnutia, v ktorých došlo k prejednaní veci za rovnakej procesnej situácie ako v aktuálnom konaní. Odvolací súd má za to, že v danom prípade mal okresný súd možnosť ustanoviť z dvojice verejných opatrovníkov ktoréhokoľvek z nich, kedy správne zohľadnil individuálne okolnosti daného prípadu tak, ako bolo odvolacím súdom konštatované v odôvodnení napadnutého uznesenia.

16. Z judikatúry tak národných, ako aj nadnárodných súdov vyplýva, že súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkmi konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Odôvodnenie rozhodnutia tak nemusí dať odpoveď na každú jednu poznámku, či pripomienku účastníka konania, ktorý ju nastolil. Je však nevyhnutné, aby bolo reagované na podstatné a relevantné argumenty účastníkov konania (porovnaj napríklad rozhodnutia ÚS SR II. ÚS 251/04, III. ÚS 209/04, II. ÚS 200/09 a podobne). Na ďalšiu irelevantnú argumentáciu zachádzajúcu podrobne do detailov, nespôsobilú ovplyvniť rozhodnutie odvolacieho súdu, odvolací súd nepovažoval za potrebné reagovať špecifickou odpoveďou.

17. Odvolací súd, preto napadnuté uznesenie Okresného súdu Lučenec č.k. 17Ps/5/2024-33 zo dňa 09. apríla 2024 ako vecne správne rozhodnutie potvrdil v zmysle § 387 ods. 1, 2 CSP.

18. Toto rozhodnutie bolo prijaté hlasovaním v senáte v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie **n i e j e** prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa.

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Podľa § 428 CSP v dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

Podľa § 429 ods. 1 CSP dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Podľa § 429 ods. 2 CSP povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa.

Podľa § 430 CSP rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania.

Podľa § 420 CSP dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Podľa § 431 CSP dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada.

Podľa § 421 CSP dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu,
- ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Podľa § 432 CSP dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia.

Podľa § 433 CSP dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom.

Podľa § 434 CSP dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania.

Podľa § 435 CSP v dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania.